

Senyor Alcalde, autoritats, estimats conciutadans;

Us enganyaria si no reconegués em fa una miqueta de respecte aquest càrrec que se m'ha designat pel dia d'avui. Per un personatge com jo, que s'ha passat les tres quartes parts de la seva vida corrents, no és gens fàcil ser la pregonera de les festes de Santa Tecla. Per una banda, perquè la idea que tenia jo fins ara del qui dóna la benvinguda a aquest gran esdeveniment és la d'un ésser important, impactant per a la ciutat; respectable, seriós... Algú a qui les paraules li flueixen com respirar... Algú que planta cara a tot i no surt corrents després de sentir un "als seus llocs" de veu greu i ferma... I d'altra banda, perquè és un repte molt gran mantenir el meu pompis a sobre d'una cadira més de mitja hora seguida; quan porto deu minuts, noto que els peus comencen a botar com dient "ieep!! nena! tens un mal dia o què???" Així és que he d'anar negociant el temps continuament amb aquest parell. Aleshores, quan ja sembla que la cosa funciona, i sents que la inspiració s'està fent lloc al teu cap, és quan puges al nivell dos de dificultat i apareix un terratrèmol petit i ros dient "Mama! Què fas?? Què fas?? Vull l'Epi i el Blas!! Vull l'Epi i el Blas!" I jo dic "DIOOSSSS!!!" I Penso... "Quan vegis a l'Àliga, la Cucafera i la Mulasseta, els poca-soltes de l'Epi i el Blas no tindran res a fer..."

La veritat és que, a mesura que em faig gran, visc aquestes festes amb més il.lusió i expectació, perquè ja sóc conscient de totes les

activitats que es fan, del que es pot arribar a gaudir, i, sobretot, de que passar-s'ho bé només depèn d'un mateix, perquè la resta ja la posa la nostra ciutat, amb el seu paisatge ple de cultura, natura i bona climatologia. Què més podem demanar? Personalment, és tot un luxe poder fruit de la Festa Gran en un època tan bonica com és el setembre. Perquè, curiosament, és el mes de la tardor, la meva estació preferida.

Tenint en compte tot allò, creieu-me quan us dic que és tot un honor per mi pregonar les festes de Santa Tecla d'enguany; i més encara quan, aquest vint-i-cinc de maig passat, la Generalitat li va atorgar la denominació de Festa Patrimonial d'Interès Nacional, que la inclou entre les deu més populars de Catalunya. Si a aquesta circumstància li sumem que els Xiquets de Tarragona fan quaranta anys, i l'Àliga vint-i-cinc des de la seva restauració, ja podem estar convençuts de que aquesta Santa Tecla 2010 és més especial que mai.

Per això, ciutadans i ciutadanes, us animo a que us en sentiu orgullosos de viure en una ciutat com aquesta, i tenir l'oportunitat d'estrenar aquest nou títol sortint al carrer i assaborint l'ambient que ens dispensa Santa Tecla durant 10 dies. Perquè exactament això és el que faré jo amb la meva petitona. La veritat és que em fa especial il.lusió, ja que, als quasi 3 anys, aquestes són les seves primeres festes. Jo me n'ocuparé de que l'Epi i el Blas se'n

vagin de vacances una bona temporada, perquè crec que la Santa Tecla Petita ja se'ls queda massa gran.

I si, ho haig de reconèixer, em moro de ganes de veure-la participar a la Peonada, perquè està clar que, els pares, el que volen pels seus fills és que siguin feliços... Però... Què carai!! Ara que no ens escolta ningú: que practiqui esport, que és salut i, a més a més, és el que ha fet la seva mare! I és que, com no podia ser d'altra manera, jo he participat molts cops a la Peonada... És ben curiós, però realment se'm posa un nus a l'estòmac només recordant aquells matins quan, a dos quarts de vuit, em despertava el soroll de l'espremedora i un regust àcid se'm colava pel nas... Aquell era el ritual dels diumenges de cursa: pare matinador preparant l'elixir de l'èxit: suc de taronja. Però no era un suc de taronja qualsevol, no; era molt especial, perquè se suposa que aquest líquid havia de substituir el meu gotet de llet diari per a que no em fes mal la panxa... Doncs bé, no se com m'ho feia, però sempre acabava deixant una vomitadeta taronja al terra de l'arribada. Vaig necessitar una desena d'experiències tan agradables com aquesta per arribar a la conclusió de que realment els sucs de taronja matutins no s'havien inventat per a mi... Però, i què? Quina importància tenia tot allò? Es donava la circumstància de que la petita Natàlia, amb les seves potetes d'ocellet, ja era feliç solsament pel fet d'haver agafat la "pájara" del segle a la cursa més esperada de l'any; l'esdeveniment atlètic

més important de la ciutat de Tarragona: la Peonada de Santa Tecla. És que només escoltar el seu nom, les cames em tremolen... Si fins i tot el denominat “Millor Entrenador Nacional d’Atletisme 2009”, àlies Miguel Escalona, la prepara com a objectiu de la temporada! Amb això ho dic tot. No puc amagar, estimats conciutadans, una certa enyorança perquè actualment, i des de fa uns anys, per desgràcia (o per sort, segons com es miri...) l’atletisme s’ha convertit en una cosa molt i molt avorrida, i cada any se’m creuen pel camí uns europeus, Olimpíades o mundials que fan malbé la meva preparació per la Peonada. Ho podeu creure? És indignant. I potser us sona a “fantasmada”, però ho dic molt seriosament: no es pot comparar l’ambient festiu, de germanor i d’unió que et sedueix a la Cursa Tarragonina per excel·lència, amb la tensió d’un gran campionat. I a més a més, fora de casa...

I ja que comencem a ficar-nos en el món de les sensacions... Què us sembla, tarragonins i tarragonines, si parlem dels Castells? De tota la gent que conforma cada colla? Sobren les paraules, però si haig de definir amb una sola l’ambient que es respira a la diada castellera del 23, aquesta és EMOCIÓ. No puc evitar reviure al meu cap quan tenia 8 anyets, i anava a veure’ls a sobre de les espatlles del meu pare. Em sentia molt gran, admirant la multitud expectant des d’aquella perspectiva; però era sentir els grallers i, ràpidament, una processó de figures àgils s’unien les unes amb les

altres, com si es tractés d'una gran família, formant una torre altíssima... Ara, poseu la cançó de Braveheart de fons... Déu ni do! I ara, els aplaudiments de tots els espectadors... És impressionant. Mai deixo d'emocionar-me; sempre he sigut una mica ploranera, però amb una cosa així, ningú se salva del maleït nus que t'oprimeix la gola cada cop que et deixes emportar per l'eufòria d'un gran moment. Són sensacions molt boniques que, sincerament, crec que val la pena experimentar. És curiós, perquè jo solsament parlo com a espectadora; i si des d'aquesta perspectiva ja em sembla impactant, no vull imaginar-me el què es pot arribar a sentir formant part de la colla...

I parlant d'actuacions impactants, tinc una espineta clavada: la Baixada de l'Àliga. Si, ho confesso: no ho he anat a veure mai. I no és per manca de ganes, ben bé és al contrari. Degut a motius diversos, a una servidora se li han passat de llarg moltes "santatecles" sense poder sentir aquest "subidón" de la Baixada. A més a més, tinc un deute pendent amb aquest animalot. I és que, l'Àliga, en commemoració del seu vint-i-cinquè aniversari, va decidir convertir-se en Natàlia "potetes d'ocellet" per un sol dia, participant a la Peonada diumenge passat. Malauradament, m'ho vaig perdre, i l'he de compensar d'alguna manera. Per això, vull aprofitar que sou tots aquí i anunciar-vos la bona nova, perquè d'aquest any no passa: aquesta nit, senyores i senyors, nens i nenes, us trobareu a la Natàlia "potetes d'ocellet" dansant entre la

multitud que acompanya l'Àliga. I no us hi podeu imaginar la il·lusió que em fa! Això sí: ho gaudiré com ningú, us ho asseguro.

El cas és que m'agradaria moltíssim parlar de tots els esdeveniments, però és tan difícil parlar-ne com viure'ls, ja que hi ha tantíssimes activitats on participar, que és impossible arribar a tot. La clau està en saber deixar-se emportar per la màgia de cada acte que escollim, i assaborir l'ambient com si fos el nostre últim dia. Sentir com batega la ciutat, més plena de vida que mai. En definitiva, sentir-nos de Tarragona.

Perquè, sabeu? Jo em sentia de Tarragona quan, amb vuit anys, corria la Peonada. O quan anava amb els meus pares i la germaneta a prendre un gelat a la Sirvent. O quan, senzillament, espantava els històrics ànecs de la Plaça Imperial, tocava el cel als gronxadors del mític parc del Fortí, o prenia unes tapetes a La Puda admirant els valents cambres que havien de fer les mil i una per sortejar els cotxes que passaven pel carrer. Però també ara, amb trenta-u, em sento tarragonina i que els tarragonins són la meva gent. El sento ara i el sento quan em trobo a milers de quilòmetres, amb el cor bategant com mai i el peu dret embotit en una sabatilla de claus fent cara a la línia de sortida d'un gran campionat. I ho sento quan trepitjo l'arribada en primer lloc, amb el nom de la meva ciutat estampat al pit; o quan guanyo un mundial i no em deixen pujar al podi. I també ho sento quan em

pengen una medalla de bronze al coll i sona l'himne nacional per una altra companya d'equip.

Però, sobretot, ho sento quan arribo a la meva ciutat i em trobo de cara a una multitud anònima cridant el meu nom, acompanyant la meva família i amics.

Això, estimats conciudadans, no m'ho treu ningú. És un sentiment únic. No té preu. I per mi és tot un honor ser la vostra pregonera d'enguany i poder-vos dir que sou grans, tarragonins i tarragonines; i us toca viure unes festes úniques, com vosaltres. Així que gaudiu tot el que pugueu; us ho mereixeu.